

H. C. Andersen - Eventyr 117: Guldskat. (1865) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 117: Guldskat. (1865) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. såkaldt konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
Trommeslagerens Kone gik i Kirke; hun saae det nye Alter med malede Billeder og udskaarne Engle; de vare saa smukke, baade de paa Lærredet i Farver og Glorie og de, der vare udskaarne i Træ, dertil malede og forgyldte. Haaret straaledede som Guld og Solskin, deiligt at see; men Guds Solskin var dog endnu mere deiligt; det skinnede klarere, rødere, mellem de mørke Træer, naar Solen gik ned. Deiligt at see ind i Guds Aasyn! og hun saae ind i den røde Sol, og hun tænkte saa inderligt derved, tænkte paa den Lille, Storken skulde bringe, og Trommeslagerens Kone var saa glad derved, hun saae og hun saae og hun ønskede at Barnet maatte faae Glands herfra, idetmindste ligne en af de straalende Engle paa Altertavlen. Og da hun nu virkelig holdt i sine Arme sit lille Barn og løftede det op mod Faderen, da var det at see som en af Englene i Kirken, Haaret som Guld; Skjæret af den synkende Sol var lagt deri. "Mit Guldskat, min Rigdom, mit Solskinsvejr!" sagde Moderen og kyssede de straalende Lokker; og det klang som Musik og Sang i Trommeslagerens Stue; der var Glæde, Liv og Røre. Trommeslageren slog en Hvirvel, en Glædes-Hvirvel. Trommen gik, Brandtrommen gik: "Røde Haar! Ungen har røde Haar! tro Trommeskindet og ikke hvad din Moder siger!	Trommeslagerens kone gik i kirke; hun så det nye alter med malede billeder og udskårne engle; de var så smukke, både de på lærredet i farver og glorie, og de, der først var udskåret i træ, derpå malede og forgyldte. Håret strålede som guld og solskin, dejligt at se; men Guds solskin var dog endnu mere dejligt; det skinnede klarere, rødere, mellem de mørke træer, når solen gik ned. Dejlgt at se ind i Guds åsyn! Og hun så ind i den røde sol, og hun tænkte så inderligt derved, tænkte på det lille barn, som storken skulle bringe, og trommeslagerens kone var så glad derved, hun så og hun så og hun ønskede at barnet måtte få glans herfra, i det mindste ligne en af de strålende engle på altertavlen. - Og da hun nu virkelig i sine arme holdt sit lille barn og løftede det op mod faderen, da var det som at se en af englene i kirken, håret som guld; skæret af den synkende sol var lagt der i. - "Mit guldskat, min rigdom, mit solskinsvejr!" sagde moderen og kyssede de strålende lokker; og det klang som musik og sang i trommeslagerens stue; der var glæde, liv og røre. <i>Trommeslageren</i> slog en hvirvel, en glædes-hvirvel. Trommen gik, brandtrommen gik: "Røde hår! Ungen har røde hår! Tro trommeskindet og ikke hvad din mor siger – trommelom! trommelom!"

trommelom! trommelom!"

Og Byen talte, som Brandtrommen talte.

-

Drengen kom i Kirke, Drengen blev døbt. Der var ikke Noget at sige paa Navnet; Peter blev han kaldt. Hele Byen, Trommen med, kaldte ham: Peter, Trommeslagerens Dreng med de røde Haar; men hans Moder kyssede ham paa hans røde Haar og kaldte ham Guldskat.

I Huulveien ind i den lerede Skrænt, havde saa mangen En ridset sit Navn for at mindes.

"Berømmelse!" sagde Trommeslageren, "det er altid Noget!" og saa ridsede han ogsaa sit Navn og sin lille Søns.

Og Svalerne kom; de havde paa deres lange Reiser seet varigere Skrift hugget i Klippens Side, i Templets Væg i Hindostan: store Bedrifter af mægtige Konger, udødelige Navne, saa gamle, at nu Ingen kunde læse eller nævne dem.

Navneværdi! Berømmelighed!

I Huulveien byggede Jordsvalerne; de borede sig Huller i Skrænten, Regn og Rusk smuldrede og skyllede bort Navnene, ogsaa Trommeslagerens og hans lille Søns.

"Peters blev dog staaende halvandet Aar!" sagde Faderen.

"Narre!" tænkte Brandtrommen, men den sagde kun: "Dum, dum, dum! dummelom!"

Det var en Dreng fuld af Liv og Lyst: "Trommeslagerens Søn med de røde Haar." En deilig Røst havde han; synge kunde han og synge gjorde han, som Fuglen i Skoven: Der var Melodi og dog ingen Melodi.

"Han bør blive Chordreng!" sagde Moderen; "synge i Kirken, staae der under de deilige, forgyldte Engle, som han ligner!"

"Ildkat!" sagde de vittige Hoveder i Byen. Trommen hørte det af Nabokonerne.

"Gaa ikke hjem, Peter!" raabte Gadedrengene. "Sover Du paa Qvisten, saa er der Ild i øverste Etage, og saa gaaer Brandtrommen!"

"Tag Eder iagt for Trommestikkerne!" sagde Peter; og ihvor lille han var, gik han freidig paa, og drev sin Næve lige ind i Maven paa den Nærmeste, saa Benene gik fra samme og de Andre toge Benene med sig: deres egne Been.

Og byen talte, som brandtrommen talte.

-

Drengen kom i kirke, drengen blev døbt. Der var ikke noget at sige på navnet; *Peter* blev han kaldt. Hele byen, trommen med, kaldte ham: *Peter*, Trommeslagerens dreng med de røde hår; men hans mor kyssede ham på hans røde hår og kaldte ham *Guldskat*.

I hulvejen ind i den lerede skrænt, havde så mangen en ridset sit navn for at mindes.

"Berømmelse!" sagde *Trommeslageren*, "*– ja*, det er altid noget!" Og så ridsede han også sit navn og sin lille søns.

Og svalerne kom; de havde på deres lange rejser set *mere varig* skrift hugget i *en* klippes side, i templets væg i *det nordindiske Hindostan*: store bedrifter af mægtige konger, udødelige navne, så gamle, at nu ingen kunne læse eller nævne dem.

Navneværdi! Berømmelighed!

I hulvejen byggede *diges*valerne; de borede sig huller i skrænten. *Regn* og rusk smuldrede og skyllede navnene *bort*, også trommeslagerens og hans lille søns.

"*Peters* blev dog stående halvandet år!" sagde *Faderen*.

"Narre!" tænkte *Brandtrommen*, men den sagde kun: "Dum, dum, dum! - dummelom!"

Det var en dreng fuld af liv og lyst: "Trommeslagerens søn med de røde hår." En dejlig stemme havde han; synge kunne han og synge gjorde han, som fuglen i skoven: Der var melodi og dog ingen melodi.

"Han bør blive kordreng!" sagde *Moderen*; "synge i kirken, stå der under de deilige, forgyldte engle, som han ligner!"

"Ildkat!" sagde *de vittige hoveder* i byen. Trommen hørte det af nabokonerne.

"Gå ikke hjem, *Peter*!" råbte *Gadedrengene*. "Sover du på kvisten, så er der ild i øverste etage, og så går brandtrommen!"

"Tag *jer* i agt for trommestikkerne!" sagde *Peter*; og *hvor* lille han *end* var, gik han frejdig på, og drev sin næve lige ind i maven på den nærmeste, så benene gik fra samme og de andre tog benene med sig: deres egne ben.

Stadsmusikanten var saa fornem og fiin, han var Søn af en kongelig Sølvpop; han syntes om Peter, tog ham timeviis hjem, gav ham Violin og lærte ham at spille; det var som det laae Drengen i Fingrene, han vilde blive meer end Trommeslager, han vilde blive Stadsmusikant. "Soldat vil jeg være!" sagde Peter; for han var endnu en ganske lille Fyr, og syntes, at det var det Yndigste i Verden at bære Gevær og at kunne gaae saaledes "Een, to! een, to!" og at bære Uniform og Sabel. - "Du skal lære at lystre Trommeskindet! trommelom! kom, kom!" sagde Trommen. "Ja, naar han kunde marschere op til General!" sagde Faderen; "men saa maa der være Krig!" "Gud frie os fra den!" sagde Moder. "Vi have ikke Noget at miste!" sagde Fader. "Ja, vi have da min Dreng!" sagde hun. "Men naar han nu kommer hjem som General!" sagde Fader. "Uden Arme og Been!" sagde Moder; "nei, maa jeg beholde min Guldskat heel!" "Trom! trom! trom!" Brandtrommen gik, alle Trommerne gik. Der var Krig. Soldaterne droge afsted og Trommeslagerens Dreng fulgte med: "Rødtop! Guldskat!" Moderen græd; Faderen saae ham i Tankerne "berømmelig", Stadsmusikanten meente, han burde ikke gaae i Krigen, men blive ved Hjemme-Musiken. - - "Rødtop!" sagde Soldaterne, og Peter loe; men sagde Een og Anden: "Rævepels!" da bed han Munden sammen, saae frem i den vide Verden; det Skjældsord kom ham ikke ved. Flink var Drengen; Sindet freidigt, Humeuret godt og det er den bedste Feltflaske, sagde de gamle Kammerater. I Regn og Rusk, gjenneblødt til Skindet, maatte han, under aaben Himmel, ligge ude mangan Nat, men Humeuret blev hos ham. Trommestikkerne slog: "Trommelom! Alle Mand op!" Jo han var tilvisse født Trommeslager. Det var en Slagdag; Solen var endnu ikke oppe, men Morgen var det: Luften kold, Kampen hed; der var Taage i Luften, men mere	Stadsmusikanten var så fornem og fin, han var søn af en kongelig såkaldt sølvpop – en særlig hofembedsmand for sølvtøjet – og han syntes om Peter, tog ham i timevis med hjem, gav ham en violin og lærte ham at spille; det var som det lå drengen i fingrene, han ville blive mere end trommeslager, han ville blive stadsmusikant. "Soldat vil jeg være!" sagde Peter; for han var endnu en ganske lille fyr, og syntes, at det var det mest tiltrækkende i verden at bære gevær og at kunne gå således "en-to! en-to!" og at bære uniform og sabel. "Du skal lære at lystre trommeskindet - trommelom! kom, kom!" sagde Trommen. "Ja, hvis han kunne marchere op til at blive general!" sagde Faderen; "men så må der blive krig!" "Gud fri os fra den!" sagde Moderen. "Vi har ikke noget at miste!" sagde Faderen. "Ja, vi har da min dreng!" sagde hun. "Men hvis han nu kommer hjem som general?" sagde Faderen. "Uden arme og ben!" sagde Moderen. "Nej, må jeg beholde min Guldskat hel!" "Trom-trom-trom!" Brandtrommen gik, alle trommerne gik. Der var krig. Soldaterne drog afsted og trommeslagerens dreng fulgte med: "Rødtop! Guldskat!" Moderen græd. Faderen så ham i tankerne "berømmelig". Stadsmusikanten mente, han ikke burde gå i krig, men blive ved hjemme-musiken. "Rødtop!" sagde Soldaterne, og Peter lo. Men sagde en og anden: "Rævepels!", da bed han munden sammen og så frem i den vide verden; det skældsord kom jo ham ikke ved. Flink var drengen; sindet frejdigt, humøret godt og det er den bedste feltflaske, sagde de gamle kammerater. I regn og rusk, gjenneblødt til skindet, måtte han, under åben himmel, ligge ude mangan nat, men humøret blev hos ham. Trommestikkerne slog: "Trommelom! Alle mand op!" Jo, han var tilvisse født trommeslager. - Det var en slagdag; solen var endnu ikke oppe, men morgen var det: luften kold, kampen hed; der var tåge i luften, men der var mere damp af
--	---

Damp af Krudtet.

Kuglerne og Granaterne fløj hen over Hovederne og ind i Hovederne, i Krop og Lemmer; men fremad gik det. Een og Anden sank i Knæ, blodig i Tindingen, kridhvid i Ansigtet. Den lille Trommeslager havde endnu sin sunde Couleur; ham var ingen Meen skeet; han saae med nok saa fornøiet et Ansigt paa Regimentshunden, der sprang foran ham, rigtig glad, som var det Løier det Hele, som sloge Kuglerne ned kun for at lege med den.

"Marsch! fremad, marsch!" vare Commando-Ordene, satte ud for Tromme; og de Ord vare ikke at tage tilbage; men de kunne tages tilbage og der kan være stor Forstand deri; og nu blev der sagt: "tilbage!" og saa slog den lille Trommeslager: "Marsch! fremad!" han forstod, at det var Ordren, og Soldaterne løde Trommeskindet. Det var gode Trommeslag, de gave Seiersslag for dem, som vare ifærd med at vige.

Liv og Lemmer gik i det Slag. Granaten river Kjødet af i blodige Stykker; Granaten tænder Ild i Halmbunken, hvor den Saarede har slæbt sig hen, for at ligge forladt i mange Timer, forladt maaskee i dette Liv. Det hjælper ikke at tænke derpaa! og dog tænker man derpaa, selv langt derfra i den fredsomme By; der tænkte Trommeslageren og hans Kone derpaa: Peter var jo i Krigen.

"Nu er jeg kjed af det Klynk!" sagde Brandtrommen.

Det var Slagdag; Solen var endnu ikke oppe, men Morgen var det. Trommeslageren og hans Kone sov, det havde de ikke næsten hele Natten; Sønnen havde de talt om; han var jo derude - "under Guds Haand". Og Fader drømte, at Krigen var endt, at Soldaterne kom hjem, og Peter havde Sølvkorset paa Brystet; men Moder drømte, at hun traadte ind i Kirken, saae paa de malede Billeder og de udskaarne Engle med de forgyldte Haar; og hendes egen kjære Dreng, hendes Hjertes Guldskat, stod i hvide Klæder midt imellem Englene og sang saa deiligt, som vist kun Englene kunne synge, og med dem løftede han sig i Solskinnet og nikkede saa kjærligt til sin Moder.

"Min Guldskat!" raabte hun og vaagnede

krudtet. Kuglerne og granaterne fløj hen over hovederne og ind i hovederne, i krop og lemmer; men fremad gik det. **Den** ene og **den** anden sank i knæ, blodig i tindingen, kridhvid i ansigtet. Den lille trommeslager havde endnu sin sunde kulør; ham var ingen **skade** sket; han så med nok så fornøjet et ansigt på regimentshunden, der sprang foran ham, rigtig glad, som var det løjer det hele, som **om** kuglerne slog ned kun for at lege med den.

-

"March! Fremad, march!" var kommando-ordene, udsat for tromme; og de ord var ikke at tage tilbage; men de kunne tages tilbage og der kan **undertiden** være stor forstand der i; og nu blev der sagt: "March! *Tilbage!*" **men** så slog den lille trommeslager: "March! *Fremad!*" Han forstod, at det var ordren, og soldaterne adlød trommeskindet. Det var gode trommeslag, de gav sejrslag for dem, som var i færd med at vige.

Liv og lemmer gik i det slag. Granaten river kødet af i blodige stykker; granaten tænder ild i halmbunken, hvor den sårede har slæbt sig hen, for at ligge forladt i mange timer, forladt måske i dette liv. Det hjælper ikke at tænke **på det!** Og dog tænker man **på det**, selv langt derfra i den fredsomme by; der**hjemme** tænkte **den gamle** trommeslager og hans kone **på det**: *Peter* var jo i krigen.

"Nu er jeg ked af det klynk!" sagde *Brandtrommen*.

Det var slagdag; solen var endnu ikke oppe, men morgen var det. Trommeslageren og hans kone sov, det havde de ikke **gjort** næsten hele natten; sønnen havde de talt om; han var jo derude - "under Guds Hånd". Og faderen drømte, at krigen var endt, at soldaterne kom hjem, og *Peter* havde sølvkorset på brystet; men moder**en** drømte, at hun trådte ind i kirken, så på de malede billeder og de udskaarne engle med de forgyldte hår; og hendes egen kære dreng, hendes hjertes *Guldskat*, stod i hvide klæder midt imellem englene og sang så dejligt, som vist kun englene **kan** synge, og med dem løftede han sig i solskinnet og nikkede så kærligt til sin moder.

"Min Guldskat!" råbte hun og vågnede i det

idetsamme. "Nu har Vorherre taget ham!" sagde hun, foldede sine Hænder, heldede Hovedet hen imod det Kattuns Sengeomhæng og græd. "Hvor hviler han nu, mellem de Mange i den store Grav, de grave for de Døde? Maaskee i det dybe Mosevand! Ingen veed hans Grav! intet Gudsord læses over den!" Og Fader vor gik lydløst over hendes Læber; Hovedet bøiede sig, hun var saa træt, fik et Blund.

Dagene fare hen, i Livet og i Drømmene!

Det var mod Aften; en Regnbue løftede sig hen over Valpladsen, den berørte Skovens Side og den dybe Mose. Der er sagt og gjemt i Folketro: hvor Regnbuen rører Jorden, ligger en Skat begravet, en Guldskat; ogsaa her laae en; Ingen tænkte paa den lille Trommeslager uden hans Moder, og derfor drømte hun det.

Og Dagene fare hen, i Livet og i Drømmene!

Ikke et Haar var krummet paa hans Hoved, ikke et Guldhaar. "Trammeram, trammeram, det er ham! det er ham!" kunde Trommen have sagt og hans Moder sjunget, havde hun seet eller drømt det.

Med Sang og Hurra, med Seirens Grønt gik det hjemad, da Krig var endt, da Fred var sluttet. Regimentshunden sprang foran i store Kredse, ligesom for at gjøre sig Veien tre Gange saa lang som den var.

Og Uger gik og Dage med, og Peter traadte ind i Forældrenes Stue; han var saa bruun som en Vildmand, hans Øine saa klare, hans Ansigt straaledede som Solens Skin. Og Moderen holdt ham i sine Arme, kyssede hans Mund, hans Øine, hans røde Haar. Hun havde igjen sin Dreng; han havde ikke Sølvkors paa Brystet, som Fader havde drømt, men han havde hele Lemmer, som Moder ikke havde drømt. Og der var en Glæde; de loe og de græd. Og Peter omfavnede den gamle Brandtromme:

"Der staaer endnu det gamle Skrog!" sagde han. Og Fader slog en Hvirvel paa den.

"Det er ligesom her var stor Ildebrand!" sagde Brandtrommen. "Ild i Taget, Ild i Hjerterne, Guldskat! skrat, skrat, skrat!"

-

Og saa? Ja hvad saa? Spørg kun Stadsmusikanten.

"Peter groer heelt ud over Trommen," sagde

samme. "Nu har *Vorherre* taget ham!" sagde hun, foldede sine hænder, hældede hovedet hen imod [sengeforhænget](#) og græd. "Hvor hviler han nu, mellem de mange i den store grav, [som](#) de graver for de døde? Måske i det dybe mosevand! Ingen [kender](#) hans grav! Intet Guds ord læses over den!" Og [et](#) *Fadervor* gik lydløst over hendes læber; Hovedet bøjede sig, hun var så træt, fik et blund.

Dagene farer hen, i livet og i drømmene!

Det var mod aften; en regnbue løftede sig hen over [slagmarken](#), den berørte skovens side og den dybe mose. Der er sagt og gemt i folketroen: hvor regnbuen rører jorden, ligger en skat begravet, en guldskat; også her lå en; ingen tænkte på den lille trommeslager [udover](#) hans moder, og derfor drømte hun det.

Og dagene farer hen, i livet og i drømmene!

Ikke et hår var krummet på hans hoved, ikke et guldhår. "Trammeram, trammeram, det er ham, det er ham!" kunne trommen have sagt og hans moder sunget, havde hun set eller drømt det.

-

Med sang og hurra, med sejrens grønt gik det hjemad, da krigen var endt, da fred var sluttet. Regimentshunden sprang foran i store kredse, ligesom for at gøre sig vejen tre gange så lang som den var.

Og uger gik og dage med, og *Peter* trådte ind i forældrenes stue; han var så brun som en vildmand, hans øjne så klare, hans ansigt strålede som solens skin. Og moderen holdt ham i sine arme, kyssede hans mund, hans øjne, hans røde hår. Hun havde igen sin dreng; han havde ikke sølvkors på brystet, som fader havde drømt, men han havde hele lemmer, som moder ikke havde drømt. Og der var en glæde; de lo og de græd. Og *Peter* omfavnede den gamle brandtromme:

"Der står endnu det gamle skrog!" sagde han. Og [hans](#) fader slog en hvirvel på den.

"Det er ligesom her var stor ildebrand!" sagde *Brandtrommen*. "Ild i taget, ild i hjerterne, Guldskat! - *skrat, skrat, skrat!*"

-

Og så? Ja, hvad så? Spørg [nu](#) stadsmusikanten.

-

"*Peter* gror helt ud over trommen!" sagde han.

han; "Peter bliver større, end jeg!" og han var dog Søn af en kongelig Sølvpop; men Alt hvad han havde lært i et heelt Liv, lærte Peter i et halvt Aar.

Der var Noget ved ham, saa freidigt, saa inderligt godt. Øinene skinnede og Haaret skinnede, - det kan ikke negtes.

"Han skulde lade sit Haar farve!" sagde Nabomoer. "Det lykkedes deiligt for Politibetjentens Datter! og hun blev forlovet."

"Men Haaret blev jo strax efter grønt som et Andemad, og maa altid farves op!"

"Det har hun Raad til!" sagde Nabomoer, "og det har ogsaa Peter. Han kommer i de fornemste Huse, selv til Borgemesterens, lærer Frøken Lotte Claveerspil!"

Spille kunde han! ja spille lige ud af sit Hjerte det deiligste Stykke, der endnu ikke havde været skrevet paa noget Nodeblad. Han spillede i de lyse Nætter og i de mørke med. Det var ikke til at holde ud, sagde Naboerne og Brandtrommen.

Han spillede saa Tankerne løftede sig og der boblede store Fremtidsplaner: Berømmelighed!

Og Borgemesterens Lotte sad ved Claveret; hendes fine Fingre dandsede hen over Tangenterne, saa det klang lige ind i Peters Hjerte; det var, som om det blev ham altfor stort, og ikke hændede det een Gang, men mange Gange, og saa greb han en Dag om de fine Fingre og den smukt formede Haand, og han kyssede paa den og saae hende ind i hendes store, brune Øine; Vorherre veed hvad han sagde; vi Andre have Lov til at gjette det. Lotte blev rød over Hals og Skulder, ikke et Ord svarede hun; - der kom just Fremmede i Stuen. Etatsraadens Søn, der havde høi, blank Pande, heelt bagover, om i Nakken. Og Peter sad længe hos dem, og Lotte saae mildest til ham.

Om Aftenen, hjemme, talte han om den vide Verden og om den Guldskat, der for ham laae i Violinen.

Berømmelighed!

"Tummelum, tummelum, tummelumsk!" sagde Brandtrommen. "Nu er det reent galt med Peter! der er Huusild, troer jeg."

Moder gik paa Torvet næste Dag.

"Veed Du Nyt, Peter!" sagde hun, da hun kom tilbage, "deiligt Nyt! Borgemesterens Lotte er

"Peter bliver større end jeg!" Og stadsmusikanten var endda søn af en kongelig sølvpop; men alt hvad han havde lært i et helt liv, lærte Peter på et halvt år.

Der var noget ved ham Peter, så frejdigt, så inderligt godt. Øjnene skinnede og håret skinnede – det kan ikke nægtes.

"Han skulle lade sit hår farve!" sagde Nabomor. "Det lykkedes dejligt for politibetjentens datter. Og hun blev forlovet!"

"Men håret blev jo straks derefter grønt som andemad, og må altid farves op!"

"Men det har hun råd til," sagde Nabomor, "og det har også Peter råd til. Han kommer i de fornemste huse, selv hos borgemesterens, og han lærer frøken Lotte klaverspil!"

Spille kunne han! Ja, spille lige ud af sit hjerte det dejligste stykke, der endnu ikke havde været skrevet på noget nodeblad. Han spillede i de lyse nætter og i de mørke med. Det var ikke til at holde ud, sagde naboerne og brandtrommen.

Han spillede så tankerne løftede sig og der boblede store fremtidsplaner: Berømmelighed!

Og borgemesterens Lotte sad ved klaveret; hendes fine fingre dansede hen over tangenterne, så det klang lige ind i Peters hjerte; det var, som om det hjerte blev ham alt for stort, og det skete ikke bare en gang, men mange gange, og så greb han en dag om de fine fingre og den smukt formede hånd, og han kyssede på den og så hende ind i hendes store, brune øjne. Vorherre ved hvad han sagde; vi andre har lov til at gætte det. Lotte blev rød over hals og skulder, ikke et ord svarede hun – for der kom just fremmede i stuen: Etatsrådets søn, der havde høj, blank pande, helt bagover, om i nakken. Og Peter sad længe hos dem, og Lotte så mildest til ham.

-
Om aftenen, hjemme, talte han om den vide verden og om den guldskat, der nu for ham lå i violinen.

Berømmelighed!

"Tummelum, tummelum, tummelumsk!" sagde Brandtrommen. "Nu er det rent galt med Peter! Der er husild, tror jeg."

Moder gik på torvet næste dag.

"Ved Du nyt, Peter!" sagde hun, da hun kom tilbage, "Der er dejligt nyt! Borgemesterens

bleven forlovet med Etatsraadens Søn; det skete iafte!"

"Nei!" sagde Peter og sprang op fra Stolen. Men Moder sagde Jo; hun havde det fra Barberens Kone, og hendes Mand havde det igjen lige ud af Borgemesterens egen Mund.

Og Peter blev bleg som et Liig, og han satte sig ned igjen.

"Herre Gud, hvordan har Du det!" sagde Moderen.

"Godt! godt! lad mig bare være!" sagde han, og Taarerne løb ham ned over Kinderne.

"Mit søde Barn! min Guldskat!" sagde Moderen og græd; men Brandtrommen sang, ind ad, ikke ud ad:

"Lotte ist todt! Lotte ist todt!" ja nu er den Vise ude!"

-

Visen var ikke ude, den havde endnu tilbage mange Vers, lange Vers, de allerdeiligste, en Livsens Guldskat.

"Hun fjanter om og skaber sig!" sagde Nabomoer. "Alverden skal læse Brevene, hun faaer fra hendes Guldskat, høre hvad Aviserne sige om ham og hans Violin. Penge sender han hende, det kan hun trænge til, nu hun sidder Enke!"

"Han spiller for Keisere og Konger!" sagde Stadsmusikanten. "Det faldt ikke i min Lod; men han er min Elev og glemmer ikke sin gamle Lærer!"

"Fader drømte saamænd," sagde Moder, "at Peter kom hjem fra Krigen med Sølvkors paa Brystet, han fik det ikke i Krigen, der er det nok sværere at faae! Nu har han Ridderkors. Det skulde Fader have oplevet!"

"Berømt!" sagde Brandtrommen, og Fødebyen sagde det med: Trommeslagerens Søn, Peter med det røde Haar, Peter, de havde seet som Lille med Træskoe paa, seet som Trommeslager og spille op til Dands, berømt!

"Han spillede for os før han spillede for Kongerne!" sagde Borgemesterens Frue. "Han var den Gang reent henne i Lotte! han saae altid høit op! den Gang var det næsviist og fabelagtigt! Min egen Mand loe, da han hørte om det Pjank! Nu er Lotte Etatsraadinde!"

Der var lagt en Guldskat i Hjerter og Sjæl hos

Lotte er blevet forlovet med Etatsrådets søn; det skete i aftes!"

"Nej!" sagde *Peter* og sprang op fra stolen. Men moder sagde **det** jo; hun havde det fra barberens kone, og hendes mand havde det igen lige ud af borgemesterens egen mund.

Og *Peter* blev bleg som et lig, og han satte sig ned igen.

"Herre Gud, hvordan har du det?" sagde Moderen.

"Godt! Godt! Lad mig bare være!" sagde han, og tårerne løb ham ned over kinderne.

"Mit søde barn! **Min** guldskat!" sagde Moderen og græd; men *Brandtrommen* sang, **denne gang** ind ad, ikke ud ad:

"*Lotte ist tot! Lotte ist tot!*" Ja nu er den vise ude!"

Visen var ikke ude, den havde endnu **mange** vers tilbage, lange vers, de allerdejligste, en livsens *Guldskat*.

"Hun fjanter om og skaber sig!" sagde *Nabomor*. "Alverden skal læse brevene, **moderen** får fra hendes guldskat, høre hvad aviserne siger om ham og hans violin. Penge sender han hende, det kan hun trænge til, nu hun sidder enkel!"

"Han spiller for kejsere og konger!" sagde *Stadsmusikanten*. "Det faldt ikke i min lod; men han er min elev og glemmer ikke sin gamle lærer!"

"Fader drømte såmænd," sagde moder, "at *Peter* kom hjem fra krigen med sølvkors på **brystet**; han fik det ikke i krigen, der er det nok sværere at få! Nu har han Ridderkorset. Det skulde fader have oplevet!"

"Berømt!" sagde *Brandtrommen*, og fødebyen sagde det med: Trommeslagerens søn, *Peter* med det røde hår, *Peter*, de havde set som lille med træsko på, set som trommeslager og spille op til **dans – berømt!**

"Han spillede for os før han spillede for kongerne!" sagde *Borgemesterens Frue*. "Han var den gang rent **forelsket** i *Lotte*! Han så altid højt op! Den gang var det næsvist og fabelagtigt! Min egen mand lo, da han hørte om det pjank! **Og nu er Lotte** Etatsrådinde!"

Der var lagt en guldskat i hjerte og sjæl hos det

det fattige Barn, der som lille Trommeslager slog "Marsch, fremad!" Seiersslag for dem, der vare ifærd med at vige. Der laae i hans Bryst en Guldskat, Tonernes Væld; det brusede fra Violinen, som var der et heelt Orgel derinde, som dandsede hen ad Strængene alle en Sommernats Alfer; man hørte Droskens Slag og Menneskets fuldklare Stemme; derfor rungede det til Henrivelse gennem Hjerterne, og bar hans Navn gennem Landene. Der var stor Ildebrand, Begeistringens Ildebrand. "Og saa er han saa deilig!" sagde de unge Damer, de gamle med; ja den ældste anskaffede sig et Album for berømte Haarløkker, bare for at kunne udbede sig en Lok af den unge Violinspillers rige, deilige Haarvæxt, en Skat, en Guldskat. Og ind i Trommeslagerens fattige Stue traadte Sønnen, fiin som en Prinds, lykkeligere end en Konge. Øinene vare saa klare, Ansigtet som Solskin. Og han holdt sin Moder i sine Arme, og hun kyssede hans varme Mund og græd saa lyksalig som man græder i Glæde; og han nikkede til hvert gammelt Meubel i Stuen, til Dragkisten med dens Theekopper og Blomsterglas; han nikkede til Slagbænken, hvori han havde sovet som Lille; men den gamle Brandtromme tog han frem midt paa Gulvet, og han sagde baade til Moder og til Trommen: "Fader vilde i Dag have slaaet en Hvirvel! nu maa jeg gjøre det!" Og han slog paa Trommen et heelt Tordenveir, og den følte sig saa beæret derved, at den revnede i Trommeskindet. "Han slaaer en deilig Næve!" sagde Trommen. "Nu har jeg da, for altid, en Erindring om ham! jeg venter, at ogsaa Mutter revner af Glæde over sin Guldskat!" Det er Historien om Guldskat.	fattige barn, der som lille trommeslager slog "<i>March, fremad!</i>", slog seiersslag for dem, der var i færd med at vige. Der lå i hans bryst en guldskat, tonernes væld; nu brusede det fra violinen, som var der et helt orgel derinde, det var som dansede alle en sommernats alfer hen ad strengene; man hørte droskens slag og menneskets fuldklare stemme; derfor rungede det til henrivelse gennem hjerterne, og bar hans navn gennem landene. Der var stor ildebrand, begeistringens ildebrand. "Og så er han så dejlig!" sagde de unge damer, de gamle med; ja den ældste anskaffede sig et album for berømte hårløkker, bare for at kunne udbede sig en lok af den unge violinspillers rige, dejlige hårvækst, en skat, en guldskat. Og ind i trommeslagerens fattige stue trådte sønnen, fin som en prins, lykkeligere end en konge. Øjnene var så klare, ansigtet som solskin. Og han holdt sin moder i sine arme, og hun kyssede hans varme mund og græd så lyksalig som man græder i glæde; og han nikkede til hvert gammelt møbel i stuen, til dragkisten med dens thekopper og blomsterglas; han nikkede til slagbænken, hvori han havde sovet som lille; men den gamle brandtromme tog han frem midt på gulvet, og han sagde både til moder og til trommen: - "Fader ville i dag have slået en hvirvel! Nu må jeg gøre det!" Og han slog på trommen et helt tordenvejr, og den følte sig så beæret derved, at den revnede i trommeskindet. "Han slår en dejlig næve!" sagde <i>Trommen</i>. "Nu har jeg da, for altid, en erindring om ham! Jeg venter, at også mutter revner af glæde over sin <i>Guldskat!</i>" Det er historien om <i>Guldskat</i>.
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©

[246/http://www2.kb.dk/elib/lit/dan/andersen/
eventyr.dsl/index.htm](http://www2.kb.dk/elib/lit/dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm)